

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det er altså meget pudsigt at høre ordførerne fra Venstre og De Konservative, som med arme og ben har stemt imod den nuværende skatte-reform, men nu pludselig tilbyder og værner om dette befodringsfradrag, som om det var hugget i marmor, og intet nogen sinde kunne ændres.

Der er bl.a. en kilometergrænse i det nuværende befodringsfradrag på 12 km. Er der virkelig nogle af de herrer ordførere, som tror, at denne 12-km-grænse er et eller andet, der er dumpet ned til os fra himlen? Kan den aldrig nogen sinde diskuteres? Er den pludselig blevet så hellig, at hvis den bliver overskredet, bliver det danske kulturlandskab ødelagt? Nej, den må hr. Langkilde længere ud på landet med.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Hvis fru Elisabeth Arnold havde hørt den tale, jeg holdt på Det Konservative Folkepartis vegne, er den grænse netop ikke noget, der er hugget i marmor. Den kan vi godt snakke om.

Fru Elisabeth Arnold sagde i sin tale, at man kunne forestille sig grænsen sat op til 40-50 km, og jeg prøvede bare at anskueliggøre, hvilke konsekvenser det ville have. Det kan godt være, den skal være 10 km, og det kan også godt være, den skal være 8 km. Men når den i sin tid blev sat til 12 km, hænger det sammen med, at man ville prøve at gøre administrationen rimelig enkel. Man har fjernet en masse småfradrag på den måde, og det har været rimeligt, men derfor kan der da selvfølgelig pilles lidt ved den. Men der skal være en idé i det, og at sætte den så højt som 40-50 km ville få meget dramatiske konsekvenser.

Jan Kørpe Christensen (FP):

Debatten har kørt på, at Det Radikale Venstre svigter deres idealer osv. Men det bliver jo Det Radikale Venstres problem, og derfor skal jeg i hvert fald ikke gå ind i den debat.

Den forespørgselsdebat, vi har i dag, ligner til forveksling debatten om et beslutningsforslag fra SF, må vi erkende. Den 25. februar 1997 var forslaget fra SF som bekendt til forhandling, og jeg skal i den anledning henvise til vor ordfører, hr. Kim Behnke, der havde mange bemærkninger om den sag.

Befodringsfradraget er ikke med i den rapport, et udvalg har afgivet om skatteudgifter i

Danmark, hvor man bl.a. skriver, at der kan argumenteres for, at befodringsfradraget gives til dækning af den udgift, der medgår til transporten mellem hjem og arbejde. Modsat kan der argumenteres for, at lønmodtageren selv har valgt sin bopæl og derfor også afstanden til arbejdet, hvorfor udgiften til transport kan betragtes som et privat anliggende. Udvalget har ikke regnet befodringsfradraget som en skatteudgift.

Skatteværdien af fradraget udgør ca. 2,5 mia. kr. i 1996. Imidlertid er dette beløb ikke alene udnyttet af privatbilismen, da fradraget ikke tager hensyn til transportformen. SF vil differentiere fradraget, så der ikke skal gives fradrag, såfremt bilen benyttes i et område, hvor der er kollektive trafikforbindelser.

Når vi ser på antallet af personbiler i Danmark i almindelighed, er det 319 pr. 1.000 personer, og det er faktisk noget af det laveste i Europa. Kun Polen, Rumænien, Ungarn og Litauen har færre, og det aspekt er absolut ikke uinteressant. Det lave tal skyldes naturligvis brandbeskatningen af privatbilismen i Danmark, og den er Fremskridtspartiet naturligvis noget afstandtagende fra. Vi mener, at ligesom vi på andre områder er førende med hensyn til skatetryk osv., er det nu også konstateret helt klart, at vi er en flot nr. 1 med hensyn til beskatningen af privatbilismen.

Jeg vil godt i den anledning sige, at er der nogen, det virkelig vil gå ud over, hvis SF og Enhedslisten fik magt, som de har agt, er det klart og tydeligt befolkningen i landdistrikterne, som også andre har været inde på i dag.

Vi er i Fremskridtspartiet naturligvis tilhængere af befodringsfradraget. Vi ønsker sågar fradraget sat op, netop for at hjælpe de tyndt befolkede områder, og derfor må vi naturligvis sige nej til den dagsorden, der er foreslået af Enhedslisten. Vi ønsker ikke, som jeg tror en anden ordfører kom ind på, at gøre befolkningen i landdistrikterne fattigere ved denne brandbeskatning af privatbilismen.

Jeg vil godt bede Enhedslisten om at tænke på f.eks. børnefamilierne. Børnefamilierne har ikke en ærlig chance, hvis man vil gøre alt, hvad man kan, for at ødelægge privatbilismen. Jeg tænker her på dem, der har børn i daginstitutionerne, ja, måske et barn i hver sin daginstitution. Forældre skal hu hej vilde dyr fra deres arbejde og hente børnene efter fyraften, og de kan ikke engang ringe på mobiltelefonen for at sige, hvis de kommer senere, for det ønsker man også at få stoppet fra SF's side.